

เทศน์อบรมพระ ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๓๑

ศาสนาเจริญหรือเสื่อมให้ดูที่ใจตน

พระของพระพุทธเจ้าในครั้งพุทธกาล เป็นพระที่ทรงศีลทรงธรรม ทรงสมาธิ ทรงปัญญา ทรงวิมุตติธรรมเต็มหัวใจ อยู่ที่ไหนมีแต่ความเยือกเย็นเป็นสุขภายในตัวเอง เคลื่อนไหวไปมาในสถานที่ใดเป็นประโยชน์แก่โลกโดยลำดับลำดับ จนกว้างขวางไม่มีสิ้นสุด ทั้งมนุษย์และเทวดาได้รับความร่มเย็นเป็นสุขจากธรรมของท่าน ที่มีเต็มอยู่ภายในจิตใจ สำหรับพระพุทธเจ้านั้นไม่ต้องพูด ท้องฟ้ามหาสมุทรยังสู้อรรถสู้อธรรมที่บรรจุในพระทัยไม่ได้ เพราะที่ในพระทัยของพระองค์นั้นไม่มีขอบเขต ส่วนสมมุติทั้งหลายยังมี พระองค์ท่านเสด็จและพร้อมทั้งสาวกไปในสถานที่ใด ปรากฏแต่ความร่มเย็นเป็นสุขแก่ประชาชนทั้งหลายทั้งใกล้ทั้งไกล

ท่านพึงอรรถพึงธรรมพึงเพื่อความจริง พึงเพื่อเหตุเพื่อผลและประพฤติปฏิบัติ ตามโดยแท้จริง เพราะฉะนั้นท่านจึงเป็นพระที่ทรงมรรคทรงผลสมบูรณ์ภายในตัวเอง ไปสถานที่ใด มนุษย์มาเทวดาทั้งหลายกราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ ระลึกไว้ไม่ลืม จนถึงปัจจุบันนี้ คือ พุทธ ธิมมัม สขัม สรรณัม คจฺฉามิ นี้ออกจากความถึงใจของพุทธบริษัททั้งหลาย ที่ได้เห็นได้ยินได้ฟังจากพระพุทธเจ้าและพระสาวกท่านแสดง แม้ อากัปภิกิริยาที่แสดงออกทุกแห่งทุกมุมก็เป็นคติเครื่องยึดเหนี่ยวไว้ได้ เพื่อการประพฤติปฏิบัติให้เป็นมงคลแก่ตน

เรียกว่าศาสนาเจริญที่สุดก็เจริญในครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ เพราะผู้ทรงอรรถทรงธรรมล้วนแล้วแต่เป็นธรรม ส่วนมากมักจะเป็นอริยธรรมจนถึงธรรมชั้นสูงสุด นั่นเรียกว่าธรรมเจริญ เจริญในใจของผู้ปฏิบัติธรรม ไม่ใช่เจริญในแบบแผน ดำรับตำรา ท่องบ่นสังฆวิธยายได้มาแล้วก็ว่าเป็นธรรมเจริญในใจ นั่นเจริญด้วยความจดความจำต่างหาก ซึ่งต่างกันกับความจริงที่ปรากฏขึ้นภายในจิตใจจากการปฏิบัติของตน

พระสาวกทั้งหลายท่านปฏิบัติด้วยความเอาจริงเอาจัง จึงได้รู้จริงเห็นจริงภายในจิตใจ แล้วทรงไว้ซึ่งธรรมเหล่านั้น ครั้นนานมาก็ร่วงโรยไปๆ จนกระทั่งเข้ามาปัจจุบัน ทุกวันนี้ จะหาผู้ทรงศีลทรงธรรม ทรงสมาธิทรงปัญญา ทรงวิมุตติหลุดพ้นด้วยการปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจังดังครั้งพุทธกาลนั้น ถ้าว่าร้อยหนึ่งได้รายหนึ่งก็นับว่าดี นี่ร้อยทั้งร้อยมักจะเสียไปเสียทั้งร้อยนั้นซิ มันจึงหาผู้ทรงมรรคทรงผลไม่ได้ และความที่ว่างเปล่าจากมรรคจากผลอันเป็นสิริมงคลแก่โลก และแก่ตัวของเราเองนี้ เป็นของดีแล้วหรือ สำหรับผู้ปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้ว มันควรจะนำใจหายภายในใจของเรา

ทุกวันนี้ครูบาอาจารย์ที่เป็นแบบเป็นฉบับ ซึ่งเป็นที่ตายใจ เป็นที่อบอุ่น เราทั้งหลายก็ได้ทราบทั่วถึงกันแล้วว่าเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าเป็นแม่น้ำก็แทบจะหาเกาะหาดอนไม่ได้ จะไม่มีเกาะมีดอน กลายเป็นมหาสมุทรทะเลหลวงไปเสียมากต่อมากแล้วเวลานี้ ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าในตำรับตำราที่แสดงไว้ ไม่มีส่วนใดบกพร่อง ยังสมบูรณ์บริบูรณ์อยู่ ดังที่เราทั้งหลายได้รู้ได้เห็นอยู่นั้นแล แต่สิ่งที่บกพร่องก็คือความสนใจ ที่จะประพฤติปฏิบัติตามหลักศาสนธรรมนั้น นับวันเสื่อมลงๆ เมื่อฝ่ายหนึ่งเสื่อมลงๆ ฝ่ายหนึ่งย่อมมีกำลังมากขึ้น แล้วผลิตตัวขึ้นมาเพิ่มกำลังขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงกับหาขณะเวลาเวลาที่ธรรมจะขยับตัวออกไม่ได้เลย มีแต่โลกล้วนๆ ภายในความสัมพันธ์สัมพันธ์และภายในจิตใจของเราโดยลำพัง ก็เป็นอยู่อย่างนั้น

ถ้าหากว่าเราจะมองดูจิตของเราในขณะใด เป็นขณะที่กำลังชำระกิเลส เป็นขณะที่มีสติ เป็นขณะที่กำลังพืดเหวี่ยงกันอยู่กับสิ่งที่ป็นข้าศึก และเป็นขณะที่เรากำลังจะได้หรือจะได้แล้วๆ เป็นลำดับนี้ ไม่ค่อยเห็นมี มีแต่เป็นขณะที่กิเลสเหี้ยมบ้าทำลายภายในจิตใจอยู่ตลอดเวลา นี่แลศาสนาเสื่อม ถ้ายังไม่เคยเห็นก็ให้เห็น ใ้รู้ในการปฏิบัติของเรา นี้ แล้วเราจะเห็นศาสนาเจริญขึ้นในจุดเดียวกันกับที่ว่าศาสนาเสื่อมนี้ไปโดยลำดับไม่สงสัย

เพราะจิตใจของเราทุกดวง ต้องเป็นภาชนะบรรจุสิ่งสกปรกโสภณเต็มไปหมดด้วยกัน แม้แต่พระสาวกท่านก็มีเช่นเดียวกับพวกเราอันคำว่าสิ่งสกปรกโสภณนี้ แต่ท่านก็ใช้ความสังเกตสอดรู้ที่เรียกว่าความเพียร เพียรดู เพียรสังเกต เพียรละ เพียรถอน เพียรระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา นี่แลจึงทำให้ท่านเห็นช่องเห็นทาง เห็นสิ่งที่ดีที่ชั่ว จากการสังเกตสอดรู้ และมีทางที่จะแก้ไขตัดแปลงตนเองไปโดยลำดับ ที่เห็นว่าบกพร่องๆ ตรงไหน แก้กันไปด้วยความพากเพียร จนถึงกับเห็นความเจริญขึ้นภายในจิตใจของตน คือเจริญด้วยความสงบเย็นใจจากความเพียร เจริญขึ้นด้วยสมาธิความแน่วหนามั่นคงของใจ เจริญขึ้นด้วยปัญญาเป็นเครื่องสังหารกิเลสเป็นลำดับลำดับ เจริญขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งโล่งไปหมดภายในจิตใจ เพราะกิเลสบรรลัยไปไม่มีเหลือ จากความพากเพียรตั้งแต่ขั้นต้น ถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้นที่เรียกว่าความเพียรกล้าที่สุด เกินกว่ากิเลสที่จะยับยั้งตัวได้ภายในจิตใจ พังทลายลงไปหมดไม่มีเหลือ นั้นเรียกว่าศาสนาเจริญ เจริญที่หัวใจของผู้ที่เคยทรงหรือเป็นเจ้าของจิตดวงที่เคยเป็นคลังกิเลสตัวสกปรกโสภณอยู่นั้นแล ไม่เจริญที่ไหน

พวกเราทั้งหลายไม่ดำเนินตามทางของพระพุทธเจ้าดังที่กล่าวมาแล้วนี้ มีแต่ความหวังเฉยๆ ความหวังนั้นจิตดวงใดก็หวังได้ด้วยกันนั้นแหละ แต่ผลที่จะให้สำเร็จตามความหวังนั้น ต้องเกิดจากเหตุคือการบำเพ็ญถูกต้องตั้งตามหลักศาสนธรรมที่

ทรงสอนไว้โดยถูกต้องแล้วนั้น จึงจะเป็นไปเพื่อความสมหวังได้ หากไม่มีเหตุเป็นเครื่องหนุนในทางที่ถูกที่ดีแล้ว ความสมหวังนั้นจะเป็นโมฆะทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอนตลอดก็ตลอดก็ลี้ก็หาความสมหวังไม่ได้ เพราะไม่เกิดขึ้นจากความหวังเอาเฉยๆ แต่ต้องเกิดขึ้นจากเหตุคือการบำเพ็ญตามจุดมุ่งหมายของตน เพื่อความสมหวังนั้น ถึงจะเป็นไปได้ นี่ละคำว่าศาสนาเจริญ

ใครเจริญก็ตาม ใครเสื่อมก็ตาม อย่าไปคิดให้มากมาย นอกจากจะคิดมาเป็นคติเครื่องเตือนใจของตนเท่านั้น ไม่คิดเป็นเครื่องกังวลุ่นวายแบบที่โลกๆ เขาคิดกันเขาตำหนิติฉินินทากัน ถึงกับนำมาพูดเป็นขี้ปากกันเหล่านี้ นั้นเป็นเรื่องของโลกไม่ใช่เรื่องของธรรม อย่างนำมาคิดมาเป็นอารมณ์ให้เสียเวล่ำเวลาและเสียคุณธรรมของตนที่ควรจะได้ไปต่างหาก เรายำนำมาคิด ถ้าคิดก็ให้คิดเป็นคติเครื่องเตือนใจแล้วสรุปลงในการดำเนินชีวิตของตัวเองเป็นสิ่งสำคัญมาก

เพราะจิตนี้วันหนึ่งๆ มันนำตำหนิอยู่ทุกอิริยาบถและแทบจะพูดได้ว่าทุกขณะจิตถ้ามีสติปัญญาเครื่องสอดส่องมองดูโทษของมันแล้ว เราจะเห็นโทษของมันที่แสดงตัวออกมาโดยลำดับลำดับไม่เคยหยุดยั้งเลย เว้นแต่เวลาหลับสนิทเท่านั้น มันจะทำงานของมัน ที่เป็นสิ่งที่น่าดีเดียน เป็นสิ่งที่น่าตำหนิ เป็นสิ่งที่ไม่น่าให้อภัยเลย จะเป็นนักโทษทั้งดวงของจิตนั้นแล เพราะสิ่งที่เป็โทษหมุ่นอยู่ภายในจิตใจ ให้แสดงโทษออกมาอยู่ตลอดเวลา นี่ให้ดูตรงนี้

เมื่อดูแล้วเราจะแก้ไขอย่างไร มันคิดวุ่นกับเรื่องอะไร ความวุ่นนั้นเกิดประโยชน์อะไร เมื่อไม่เกิดประโยชน์แล้ว ก็หักจิตจากความคิดเช่นนั้นเข้ามาสู่ความคิดที่เป็นสิริมงคล ดังที่ท่านสอนว่าผู้ที่ภวานาเบื้องต้น ให้นำคำบริกรรมเข้าไปเป็นเครื่องกำกับจิตให้จิตได้ทำงานกับงานอันนี้ซึ่งเป็นงานเพื่อความสงบ แม้จะเป็นความคิดความปรุงก็ตาม แต่ความคิดความปรุงของธรรมกับความคิดความปรุงของกิเลสนั้นต่างกัน ผลจึงเป็นความสงบสุขเย็นใจ ในขณะที่นำคำบริกรรมคำใดก็ตามเข้ามาประกอบกับใจ หรือเข้ามาทำงานอยู่ภายในจิตใจของตน แล้วเราจะเห็นที่ชมของเราในขณะที่หรือเวลาหนึ่งจนได้ ว่าน่าชมที่ตรงไหน แต่ก่อนนำตำหนิ นำตำหนิที่ตรงไหน ก็นำตำหนิที่ใจของเราซึ่งเป็นตัวก่อเรื่องก่อราวหมุ่นอยู่ตลอดเวลา มีแต่ฟืนแต่ไฟแสดงเปลวขึ้นมาจากภายในจิตใจนี้นั่นแล

เมื่อมีสติเราย่อมจะทราบ แล้วมีงานที่จะเป็นการลบล้างงานของกิเลสนั้นเสียด้วยงานแห่งธรรม คือการบริกรรมภวานาด้วยความเอาจริงเอาจัง มีสติตั้งประกอบหรือประคับประคองความรู้ของตนให้ทำงานด้วยความราบรื่น โดยสม่ำเสมอในอิริยาบถต่างๆ นั้นแลความสงบเย็นใจจะปรากฏขึ้นจากงานประเภทนี้ เมื่อความสงบ

เย็นใจปรากฏขึ้นแล้ว เราจะได้เห็นจุดที่น่าชมว่าจิตนี้สงบจริง เราไม่เคยเห็นก็ได้เห็นแล้ว ความสงบกับความเย็นสบาย ความเบาที่สุดภายในจิตใจนี้จะปรากฏขึ้นที่ใจดวงนั้น นี่เรียกว่าเรารู้ด้วยการดี แล้วก็ได้เห็นการชมของเรา จากการแก้ไขตัดแปลงตนเอง แล้วจิตของเราก็จะเจริญขึ้นไปเรื่อย ๆ

เราอย่าไปดูใครต่อใคร อย่าไปกำหนดเวล่ำเวลาครั้งนั้นครั้งนี้ สมัยนั้นสมัยนี้ให้เสียเวล่ำเวลาไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะเวลานั้นก็คือมืดกับแจ่ม ซึ่งเคยเป็นมาแล้วก็กลับก็กลับไม่ได้เลย นั่นคือเวลา สถานที่นั้นที่นั้นก็เหมือนกัน มันก็มีอยู่ตามสภาพของมัน ไม่เป็นสิ่งที่จะยังกิเลสให้เกิดขึ้น ไม่เป็นสิ่งที่จะยังธรรมให้เกิดขึ้นได้ หลุดพ้นจากทุกข์ไปได้เพราะกาลเวลาและสถานที่นั้น ๆ ถ้าเราไม่ไปคิดให้เป็นกังวลถึงกับเกิดกิเลสขึ้นมา และไม่ไปคิดให้เป็นคติเครื่องเตือนใจให้เป็นอรรถเป็นธรรมขึ้นมา

เช่น พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ในครั้งนั้น ท่านตรัสรู้ด้วยเหตุผลกลไกอะไร และพระสาวกทั้งหลายท่านบรรลุธรรมถึงขั้นอรหัตตอรหัตในครั้งนั้น ท่านบรรลุด้วยเหตุผลกลไกอะไร นี่เรียกว่าเป็นคติเครื่องเตือนใจ แม้จะนำสถานที่กาลเวลาและบุคคลที่ผ่านไป แล้ว เช่น บุคคลในอดีต นำมาเป็นอารมณ์ ก็เป็นอารมณ์ในวงปัจจุบัน แล้วปรับตัวให้ถูกต้องตามที่ท่านสอนหรือท่านดำเนินไปนั้น เราก็จะให้เห็นผลประจักษ์ภายในจิตใจของเราเป็นลำดับ อย่างนี้ควรคิด อย่างนี้ควรนำเข้ามาเป็นคติได้ ถึงจะเป็นอดีตอนาคตอะไรก็ตาม ถ้ามีธรรมเข้าไปแทรกอยู่แล้วก็ป็นธรรมมาด้วยกัน

แต่ส่วนมากไม่ค่อยมีธรรมและไม่มีธรรม มีแต่กิเลสทำงานล้วน ๆ ครั้งนั้นท่านปฏิบัติธรรมได้บรรลุ มาครั้งนี้มรรคผลนิพพานสิ้นแล้ว หมดเขตหมดสมัยแล้ว จะปฏิบัติสักเท่าไรก็ไม่เป็นเหตุเป็นผล ไม่สิ้นจากกิเลสไปได้เหมือนครั้งพุทธกาล นี่ความคิดเช่นนี้เราก็แน่ใจของเราโดยไม่มีสติคิดบ้างเลย ว่ามันผิดหรือถูก แล้วเราก็ให้กิเลสกล่อมจนถึงกับขั้นตายใจ ทอดอาลัยตายอยากในการประกอบความเพียร และตะเกียกตะกายตนเพื่อให้หลุดพ้นจากกิเลสโดยชอบนั้นเสีย เพราะความแน่ใจที่กิเลสฝังลงอย่างลึก ๆ นั้นว่า จะทำอย่างไรก็ไม่มีทางบรรลุได้ ทำอย่างไรก็ไม่มีทางสิ้นจากกิเลสอาสวะได้เหมือนครั้งพุทธกาล เพราะมรรคผลนิพพานหมดเขตหมดสมัยแล้ว นี่คือกิเลสตัวสำคัญที่กล่อมเราให้สนิทติดจม จนกระทั่งหาเวลาพินไม่ได้ ถึงวันตายก็ไม่พิน และกับได้กลับได้ก็ไม่พิน ถ้าความคิดประเภทนี้ยังฝังใจอยู่ ไม่ยอมถอนตัวเองออกมา เพราะเราไม่ถอดถอนมัน

เราถอดถอนมันถอดถอนอย่างไร ธรรมของพระพุทธเจ้าเคยถอดถอนกิเลสทุกประเภทมาแล้ว มากมายขนาดไหนถึงได้ตรัสรู้ธรรม บรรลุธรรม พระสงฆ์สาวกท่านได้นำธรรมะประเภทใดบ้างมาถอดถอนกิเลสจนไม่มีเชื้อเหลืออยู่เลย ท่านถึงได้เป็นพระ

อรหันต์ เรานำธรรมะที่พระพุทธเจ้าเคยปราบปรามกิเลสให้สิ้นซาก และสาวกปราบปรามกิเลสให้สิ้นซากไปจากใจแล้ว เข้ามาปราบปรามกิเลสซึ่งมีอยู่ในจิตใจของเรา ที่หาเวลาเวลาหากาลหาสมัยที่จะสิ้นสุดไปไม่ได้นี้ ให้สิ้นสุดวิมุตติหลุดพ้นจากมันภายในจิตใจนี้ ทำไมเราจะทำไม่ได้ เพราะธรรมเป็นเครื่องสอนคนให้มีความเฉลียวฉลาดอยู่แล้ว

ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมประเภทกิเลสกล่อมนี้ละ กิเลสเป็นกิเลสธรรมเป็นธรรม ปราบกิเลสให้อยู่ในเงื้อมมือโดยไม่ต้องสงสัยแต่กาลไหนๆ มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ และยังจะปราบกิเลสให้ราบคาบไม่มีเหลือภายในจิตใจนี้ได้ตลอดไปถ้านำมาปราบ นอกจากจะหมอบ มอบตัวเองคือจิตดวงนี้ให้กิเลสปราบเสียเอง ทั้งๆ ที่มรรคผลนิพพานมีอยู่ ธรรมของพระพุทธเจ้าเครื่องปราบมีอยู่ ไม่ยอมนำมาปราบ มอบให้ความที่ว่ามรรคผลนิพพานสิ้นเขตสิ้นสมัยนี้เข้ามาปราบหัวใจเรา จึงหาความเพียรหาความตะเกียกตะกายไม่ได้ ถ้าเป็นไม้ก็เป็นไม้ซุง ซุงทั้งท่อนทำประโยชน์อะไรได้เมื่อไร จิตเมื่อทำตัวให้เป็นซุง ให้กิเลสซัดเยี่ยวรดแล้วก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเช่นเดียวกัน เรียกว่าเป็นขอนซี้ของกิเลส เกิดประโยชน์อะไร นี้ละให้พากันพิจารณาให้มาก

เรื่องของสมัยนั้นสมัยนี้นั้นเป็นเวล่ำเวลาอันหนึ่งต่างหาก กิเลสที่อยู่ในหัวใจเรา นี้ อกาลิโก หากาลหาเวลาไม่ได้ มันเกิดได้ทุกเวลา ทำลายเราได้ทุกเวลา ทรมานเราให้ความทุกข์ความลำบาก จนกระทั่งถึงขั้นสาหัสได้ทุกเวลา ก็ธรรมเล่า ธรรมก็เป็นอกาลิโก เช่นเดียว เมื่อนำเข้ามาปราบกิเลสปราบได้ทุกเวลาทุกอิริยาบถ ทำไมจะปราบไม่ได้ มันซี้เกียด เราก็อเอาความขยันเข้าต่อสู้กัน มันรักๆ เพราะอะไร เพราะความรักก็เป็นกิเลส ความซังกก็เป็นกิเลส ความโกรธก็เป็นกิเลส ราคะตัณหาทุกสิ่งทุกอย่างเป็นกิเลส อุบายวิธีการที่จะปราบกิเลสประเภทเหล่านี้ พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วโดยสมบูรณ์ และได้ผลเป็นที่พอพระทัยมาแล้ว ตลอดถึงสาวกท่าน ทำไมถ้าเรานำธรรมเหล่านั้นเข้ามาปราบกิเลส ประเภทที่ฝังจมอยู่ในจิตใจของเราดังที่กล่าวมาแล้วนี้ ทำไมจะไม่พังลงไป

ราคะมันหลงอะไร มันถึงได้กำหนดยินดี ก็พูดแล้วเรื่องเหล่านี้ มีอยู่ในตำรับตำราโดยสมบูรณ์ มันหลงอะไร หลงหนัง ถ้าพูดถึงเรื่องหลงคนก็หลงหนัง เนอะ หนังนั้นเป็นอย่างไร วิเศษวิโสอะไรบ้าง หนังหญิงกับหนังชายต่างกันอย่างไร ดูซิเนื้อของหญิงของชาย อวัยวะของหญิงของชาย ภายนอกภายในมีอันใดต่างกันเป็นพิเศษพอที่จะให้หลง ถ้าไม่ใช่ยอมรับกิเลสร้อยเปอร์เซ็นต์ ให้มันลากมันถูไปสดๆ ร้อนๆ ด้วยความโง่ที่สุดของเรานี้เท่านั้น ถ้านำธรรมะนี้เข้ามาพิจารณาตามที่ท่านสอนไว้ย่อๆ ว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี้ กิเลสตัวไหนจะทนอยู่ได้ ตัวไหนที่จะหน้าด่านที่สุด

ที่หน้าหน้าที่สุด จะฟันไม่เข้าแทงไม่เข้า อาวุธของพระพุทธเจ้าอะไรจะคมยิ่งกว่าละ เอา มาพิจารณาซิ พิจารณาลงไปให้เห็นชัดเจนตามหลักธรรม

ส่วนมากมีแต่กิเลสมันฝืน มันลากออกนอกกลุ่มนอกทางความจริงทั้งหลายเสีย แล้วเสกสรรปั้นยอสิ่งที่ไม่มีนั้นเข้ามาหลอกเรา เราก็งงๆ แสนง้ออีกด้วยแล้ว ก็ยิ่งเชื่อมั่นตลอดเวลา หาวันจิตจางหาวันอิมพอไม่ได้เลย เช่น ความรัก จิตมันเคยรักมากี่ปีก็เดือนกี่วันแล้ว มันรักอะไร สิ่งที่รักนั้นมันเคยรักมากี่ครั้งก็หน ความรักนี้เคยรักมากี่ครั้งก็หน ทำไมจึงไม่พิจารณาโทษของมัน สิ่งที่ไปรักนั้นมันอะไร นั่นซิ ถ้าใช้orroให้ธรรมเข้าไปพิจารณา เทียบเคียงให้เห็นเหตุเห็นผลทุกแง่ทุกมุม แม้แต่อวัยวะของเราเท่านี้ก็พอ เพื่อความแน่นอนนามันคงเป็นสักขีพยานซึ่งกันและกัน เอ้า ร่างกายไหน นั่นเอาเข้ามาเทียบ ร่างกายหญิงร่างกายชาย ร่างกายของเราร่างกายของเขา เอามาตรวจตราดูซิว่ามีอะไรพิเศษต่างกันพอจะให้เกิดความรัก ความรักนี้ใช้ได้แล้วเพราะรักพิเศษจากสิ่งทั้งหลาย สิ่งที่เรารักนี้ไม่เหมือนสิ่งทั้งหลาย ให้มันเห็นซิ

แต่มันเหมือนกันหมดทุกสิ่งทุกอย่างในอวัยวะนี้ นี่ละคือยาแก้โรคตัดหน้า ตัวนี้เป็นตัวสำคัญมาก โลกเดือดร้อนวุ่นวายอยู่เวลานี้ เพราะความส่งเสริมสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นของมีคุณค่าและมีค่านิยมสูงส่งที่สุดเลย ในสถานที่ใดก็ไม่พ้นที่จะนำสิ่งเหล่านี้เข้าไปวางตลาดเต็มไปหมด ทั้งบ้านนอกในเมือง ทั้งคนโง่คนฉลาด ทั้งคนมีคนจน ไม่ว่าคนประเภทใดมีแต่สิ่งเหล่านี้เหยียบหัวไปหมดและภูมิใจกับมันโดยไม่รู้สึกรู้สึ

ส่วนกองฟืนกองไฟที่ก่อเผาซึ่งกันและกันนั้น เต็มโลกเต็มสงสาร ไม่ได้คำนึงเลยว่ามันมาจากอะไร ก็มาจากความรักความเพติดเพลิน จนกระทั่งถึงลิ้มเนื้อลิ้มตัวว่าสิ่งเหล่านี้จะพาหะเหินเดินฟ้าขึ้นสู่สวรรค์นิพพาน ให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้สดๆ ร้อนๆ นั่นแล มันถึงได้ตื่นกันมนุษย์เรา นี่พูดกันทั่วๆ ไปหมด ไม่ว่าฝ่ายฆราวาสไม่ว่าฝ่ายพระตื่นกันทั้งนั้น ถ้าลงกิเลสตัวนี้ได้ฝังจมเข้าไปที่ตรงไหนไม่ตื่นไม่มี นอกจากเป็นผู้มีธรรมที่จะนำธรรมเข้าแทรกเข้าแซง เข้าคัดเข้าค้ำน เข้ากีดเข้าขวาง เข้าฟาดฟันกันเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ถึงจะปรากฏระดับดับตัวลงไปได้ นี่ละเราพิจารณาดูซิ

สิ่งเหล่านี้เคยมีมากับโลกนานเท่าไร และเคยเผาผลาญโลกให้ฉิบหายวายปวงไปเป็นยุคๆ มากน้อยหนักเบามานานเท่าไรแล้ว ถ้าไม่เสริมมันก็มีของมันแต่ไม่รุนแรง ถ้าลงได้เสริมแล้วจะไม่มีที่ยับยั้งเลย เหมือนกับไฟได้เชื้อ ไส้เข้าไปเชื้อ ไส้เข้าไปมากเท่าไร ก็ยิ่งแสดงเปลวขึ้นจรดเมฆโน่น จะให้ไฟดับลงเพราะเชื้อ จะให้ความร้อนดับลงเพราะเชื้อที่เสริมมันนั้นไม่มีทาง นี่ก็เหมือนกัน กิริยาอาการของพวกเราทั้งหลาย ที่แสดงอาการเสริมโรคตัดหน้านี้ เสริมเท่าไรมันก็เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นโลกถึงได้ร้อนร้อนเพราะอะไร ร้อนเพราะเสริมไฟ

ถ้าต่างคนต่างมี ก็ทราบว่ต่างคนต่างมี ต่างคนต่างระมัดระวัง นำธรรมเข้าไป กีดกันรักษาให้อยู่ในระดับพอดีที่ละมันไม่ได้ โลกก็พออยู่พอเป็นพอไป มีฝั่งมีฝ้า มีสูง มีต่ำ มี หิริโอตตปปะ ความละเอียด เพราะมนุษย์เรานี้สูงกว่าสัตว์ ย่อมรู้ทั้งบาปทั้งบุญ สถานที่ควรไม่ควร สูงต่ำดำขาว รู้กันทั้งนั้นไม่เหมือนสัตว์ หากนำขอบเขต-ขอบเขตนี้ก็ไม่พ้นจากธรรมะไปได้ ซึ่งล้วนแต่ธรรมะทั้งนั้นเป็นขอบเขต อย่างอื่นมาเป็นขอบเขตของสิ่งเหล่านี้ไม่ได้

หากเรานำธรรมะมาเป็นขอบเขตเหตุผล สกัดสกัดกันสิ่งเหล่านี้ให้อยู่พอประมาณแล้ว โลกนี้ก็เย็น ถึงมีกิเลสอยู่ก็เย็น ไม่ใช่จะร้อนเสียโดยถ่ายเดียว ดังที่ท่านกล่าวไว้ว่า กามคุณ แปลว่าอะไร คุณของกามหรือว่ากามเป็นคุณ แปลออกเป็นอย่างนั้น แล้วทำยัง ใจมันถึงเป็นคุณ เราก็ปฏิบัติรักษาด้วยอรรถด้วยธรรม คือมีธรรมเป็นเครื่องกำกับ มีธรรมเป็นเบรกห้ามล้อ มีธรรมเป็นเครื่องพาดำเนิน เป็นพวงมาลัยหมุนไปตามอรรถตามธรรม แม้มิเลสมีก็ไม่ให้นอกเหนือจากขอบเขตจากทางแห่งสายธรรมทั้งหลาย ถ้าใครๆ พยายามปฏิบัติตามนั้นแล้ว แม้มิเลสจะมาราคะอยู่ภายในจิตใจก็เป็น กามคุณ ต่างคนต่างร่วมเย็น

สามิภรรยาอยู่ด้วยกันก็ไม่เดือดร้อน ว่างใจกันได้ จะซื้อสัตย์สุจริตต่อกัน นี้คือเป็นผู้มีขอบเขต เป็นผู้มื่อรรมมีธรรม กามเมสุ มิจฉาจาร ไม่ล่วงล้ำเขตแดนของกันและกัน นี้แลคือรั้วกันกิเลสเหล่านี้หรือกามคุณเหล่านี้ ไม่ให้มันออกนอกกลุ่มนอกทางอันจะไปก่อความเดือดร้อนให้เลยขอบเขตนี้ไป ให้อยู่ในขอบเขตนี้ก็มีความสุข ลูกเต้าหลานหลานต่างคนต่างเอาศีลเอาธรรมเข้าแนะนำสั่งสอนอบรมกัน ให้มีขอบเขตเหตุผลให้ต่างคนต่างรักษา อย่าเป็นต่างคนต่างทำลาย จะเป็นต่างคนต่างฉิบหายไปตามๆ กัน โลกนี้จะไม่มีการตี จะมีแต่ไฟแต่ไฟทั้งนั้น แล้วก็ไม่มีสมเหตุสมผล เฉพาะอย่างยิ่งที่ว่าเราเป็นชาวพุทธ มันชาวพุทธอะไรกัน ถ้าไม่มีธรรมเข้าไปกีดกันหวงห้ามหรือกันเป็นเขตเป็นแดน สิ่งที่เป็นไฟเป็นไฟ ไม่ให้มันเผาไหม้จนเกินเหตุเกินผลนี้แล้ว เราจะเรียกว่าชาวพุทธที่ตรงไหน พิจารณาซิ นี้ละเรื่องธรรมมีความจำเป็นอย่างนี้ตลอดไป

ถ้าไม่มีธรรมแล้วเอาเถอะ โลกก็ต้องเป็นไฟไปได้ ธรรมคือพวกพระพวกเณรวัดวาอาวาสที่ว่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมๆ นี้ แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามที่ว่านั้นก็เป็นไฟไปได้เช่นเดียวกัน เพราะกิเลสไม่ไว้หน้าใครทั้งนั้น กิเลสมีแต่จะทำลายโดยถ่ายเดียว ถ้าไม่มีธรรมเป็นน้ำดับไฟแล้ว จะต้องหมุนไปอย่างนี้ตลอดก็ตลอดกลับไป เพียงแต่ดอกไฟกระเด็นมาถูกเรานี้เจ็บไหม หนามยอกเท่านั้นหนึ่งเท่านั้นเจ็บไหม กระเทียมไปหมดทั้งร่าง ก็นี้ให้กิเลสมันผันทั้งดวงใจ เผาทั้งหัวใจหมดทุกดวงๆ ไปแล้วเป็นอย่างไรบ้าง มันก็เหมือนสัตว์ที่โยนลงในหม้อน้ำร้อนนั้นซิ มีความหมายอะไร เต็มไปหมดในหม้อน้ำร้อน

แต่ไม่มีสัตว์ตัวใดที่จะสามารถตะเกียกตะกายให้หลุดพ้นจากหม้อน้ำร้อนนั้นไปได้ นอก จากกลายเป็นอาหารของใครก็ตามไปเสียเท่านั้น ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร

นี่ใจของเราก็เหมือนกัน ถ้าไม่ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติตัว เฉพาะอย่างยิ่ง นักบวชนักปฏิบัติเรานี้สำคัญมากนะ หน้าที่การงานอะไรก็ไม่มี เขาให้ขบฉันทุกอย่าง ไม่มีใครที่จะเหลือเฟือยิ่งกว่าพระ ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติตัวดี ปัจจัยทั้งสี่มีเครื่องรับรอง หหมด ไม่ต้องได้ตะเกียกตะกายให้ลำบากลำบาก ที่อยู่ที่อาศัยเขาก็ทำให้ เครื่องนุ่งห่มใช้ สอยเขามาให้ๆ อาหารก็หามาให้ฉันไม่อดไม่อยาก ยาแก้โรคแก้ภัยเต็มไปหมด เรา จะหาความสะดวกอะไรยิ่งกว่านี้ ใครจะสะดวกยิ่งกว่าพระ ถ้าเราไม่สนใจเสียเอง นอน หลับทับสิทธิ์ของตัวเองเสียเท่านั้น มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

เรามาประพฤติปฏิบัติกันเราอย่างไร พิจารณาให้ดีนะท่านทั้งหลาย กิเลสมัน มีอยู่ในหัวใจของทุกคนนั่นแหละ ถ้าเราไม่แก้ไม่ถอดไม่ถอนแล้วถึงวันตายก็เท่านั้น ก็ กัปก็กัลปก็ต้องเป็นอยู่อย่างนั้นแล อย่าเข้าใจว่าจะหมดจะสิ้นไปได้ ธรรมะก็มีอยู่อย่าง ที่ กล่าวมาเมื่อสักครู่นี้เอง ก็เหมือนศาสตราอาวุธมีอยู่แหละ วางกองพะเนินเทินทึกเท่าๆ เขานี้ก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรถ้าไม่หยิบมาใช้ เครื่องไม้เครื่องมืออะไรก็ตามถ้าไม่หยิบ มาใช้ก็ไม่เกิดประโยชน์ แม้ที่สุดอาหารหวานคาวที่เราเคยรับประทานอยู่ทุกวัน ฉันอยู่ ทุกวันนี้ เอาทิ้งไว้เฉยๆ ไม่ต้องมาฉันมันจะเป็นยังงี้ ไม่ต้องมารับประทานมันจะสำเร็จ ประโยชน์ใหม่ หากความสำเร็จประโยชน์ไม่ได้ ตายทิ้งเปล่าๆ สำหรับบุคคลประเภทนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะมีอยู่ๆ จะนำมาแก้กิเลสถอดถอนกิเลสไม่ยอมนำมา ปล่อยให้แต่กิเลสเหยียบย่ำทำลายหัวพระหัวเณร คือหัวใจพระหัวใจเณรนั้นแล้วเป็น ประโยชน์อะไร วันหนึ่งคืนหนึ่งมันได้ผลอะไร นี่ชื่อนำคิดนำทุเรศมากนะ เรายิ่งเสื่อมลง ไปทุกวันๆ พระเราก็เหมือนโยม โยมเหมือนพระ วัดเหมือนบ้าน บ้านเหมือนวัดไปแล้ว เวลา

อ้าว ถ้าว่าเราอุทริหาเรื่องหาราว ตาเรามี หูเรามีทุกคน เป็นยังงี้ดูซิ ดูพระดูเณร เราได้ประพฤติปฏิบัติบวชมาแท้ๆ เป็นพระแล้ว ศึกษาในอรรถในธรรมแบบฉบับของ ท่านมีที่ถูกต้องเป็นยังงี้ ไม่ถูกต้องเป็นยังงี้ เห็นอยู่ด้วยกันทุกคน มันขัดมันขวางต่อ ศีลต่อธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้างก็เห็นกันอยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ทำไมเราจะไม่รู้ว่าการประพฤติเหล่านี้เป็นข้าศึกต่ออรรถต่อธรรมต่อศาสนา ต่อพระต่อ เณร ต่อเพศของตนมากน้อยเพียงไร ต่างคนต่างสังหารทำลายเพศของตนด้วยกิเลส ตัณหาอาสวะ ซึ่งเป็นเหมือนฆราวาสเขานั้น ไม่มีการหักห้ามต้านทานกันบ้างเลย มัน เป็นยังงี้ ไม่ละอายใจเราบ้างหรือ

นักบวชเราเป็นยังไง ให้คนอื่นเขามาอายุได้หรือ เจ้าของต้องละอายชึ หิริโอตตตัปปะ อยู่กับใคร ถ้ามีในเราก็ดี ถ้าไม่มีในเราก็เลวที่สุดเลวที่สุด สะดุ้งกลัวต่อ บานั่นฟังชึ แต่นี้มันไม่สะดุ้งกลัว มีแต่กล้าหาญชาญชัย อยากรู้อยากเห็นแต่สิ่งที่เป็น ฟืนเป็นไฟเผาไหม้ทั้งเป็นอยู่ตลอดเวลา นั้น จึงเป็นที่ชอบใจของนักบวชเรา แล้วเป็นยัง ไงมรรคผลนิพพานไม่สนใจ พิจารณาชึ พระเณรเราเป็นยังงั มันน่าสลดสังเวชไหม

ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วน่าสลดสังเวชที่สุดเลย ไม่มีใครที่จะเลยยิ่งกว่าพระกว่าเณร เรา เพราะโลกให้ความกราบไหว้บูชา โลกให้ความไว้วางใจ โลกถือว่าเป็นความอบอุ่น แต่กลายเป็นฟืนเป็นไฟ เผาทั้งตัวเผาทั้งโลก ตาเห็นก็เผาตา หูได้ยินอาการแสดงออก ของพระของเณรก็เผาไปทั้งหู เผาไปทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นฟืนเป็นไฟแก่บ้านแก่เมืองแก่ โลกแก่สงสาร อย่าว่่าแก่เราเลย มันหมดเกาะหมดดอนนี้ที่จะให้เผาให้ไหม้แล้ว แล้ว เป็นยังงัเราคิดไหม

สิ่งที่วิเศษวิโส ผู้พาประพตติปฏิบัติมีอยู่ พระพุทธเจ้าก็ทรงแสดงไว้แล้ว และ เป็นผู้ทรงมรรคทรงผลที่วิเศษเลิศเลอนี้มาแล้วไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า พระสาวก อรหัตตอรหันต์ พุทธ ธิมม ฺสงฆ ฺสรณ ฺคจฺฉามิ ได้กล่าวกันจนกระทั่งถึงใจแล้วเป็นยังงั ไม่มองเห็นบ้างหรือสิ่งเหล่านี้ จะมองเห็นแต่บุตรแต่คูถเต็มอยู่ในส้วมในถานนั้นหรือ วันหนึ่ง ๆ จมอยู่ในส้วมในถาน คืออะไร ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง คืออะไรถ้าไม่ใช่ชึ พิจารณาชึ มันอยู่ที่ไหน มันอยู่ในหัวใจ เมื่อเป็นอย่างนั้นหัวใจไม่เป็นถานให้สิ่งเหล่านี้ อยู่ มันจะอยู่ได้ยังงั

มันเป็นยังงั มีไหมในหัวใจเราเวลานี้ ส้มกันใหม่ชึประเภทเหล่านี้ละ แล้วมัน วิเศษวิโสอะไรกับชึอันนี้ ถ้าวิเศษวิโสแล้วใครมีชึประเภทนี้ทุกคน เลิศไปด้วยกันทั้งนั้น แหละ นี่เป็นของที่สกปรกโสมนที่สุด ปราชญ์ทั้งหลายเกลียดที่สุดเลย แต่เราทำไมจึงไป เป็นคู่แข่งของปราชญ์ท่าน โดยถือว่าเป็นของดีของดี มันไม่เก่งเลยครูไปเสียตั้งเลย ๕ ทวีปไปแล้วหรือ พิจารณาชึ น่าคิดน่าอ่านอยู่มาก

นักบวชเราไม่คิดใครจะคิด นักบวชไม่พินิจพิจารณาใครจะพิจารณา นักบวชเรา ไม่มีความเพียรใครจะมีความเพียร นักบวชเราไม่อดไม่ทนใครจะอดจะทน นักบวชเรา ไม่ฝืนสิ่งที่เป็นภัยใครจะฝืน พิจารณาชึ ธรรมะเหล่านี้เป็นธรรมะที่ฝืนสิ่งที่ชั่วช้าลามก ไม่ให้มาติดเนื้อติดกายติดใจเราต่างหาก ทำไมเราจึงชอบเอนักหนา กับสิ่งเหล่านั้น เอา มาคลุกเคล้าตัวคลุกเคล้าใจบีบบังคับใจอยู่ตลอดเวลา มองดูใจมีแต่ชึเต็มตัว มองดู อากัปกริยามีแต่ชึ แสดงออกมาจากความชึโลภชึโกรธชึหลง เต็มไปหมดในร่างในกาย ของเรานี้ สกปรกขนาดไหน

ซึ่งธรรมดาเราเดินผ่านไป เราผ่านไปได้นะ ไม่ได้สกปรกอะไรนักหนา โลกไม่ได้
 นินทากันเหมือนซีโลภซีโกรธซีหลงที่มันพอกหัวพระหัวเณร กิริยามารยาทอาการทุกสิ่ง
 ทุกอย่าง que แสดงออกเต็มไปด้วยขึ้นนี้เลย นี่ไม่ว่าโลกไม่ว่าใคร คนที่มีหุมีตาที่เป็นมนุษย์
 แล้วรู้จักทุกคน แล้วทำไมเราก้เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ยิ่งเป็นพระด้วยแล้วทำไมจึงไม่รู้เรื่อง
 ความสกปรกของตัวเอง ที่มันแสดงอยู่ตลอดเวลาภายในจิตใจ ไม่แสดงออกนอกมันก้
 แสดงอยู่ภายใน เอาให้เห็นชัด ๆ นั้นชินักปฏิบัติ ถ้าไม่เห็นอันนี้ชัดแล้วจะแก้มันไม่ได้
 ถ้าแก้มันไม่ได้หาความสุขไม่ได้จะว่าไม่บอก

ไปที่ไหนก้ไปเถอะ มีแต่เกิดกับตาย ๆ ภพน้อยภพใหญ่สูง ๆ ต่ำ ๆ อยู่อย่างที่เคย
 เป็นมานี้แล ไม่มีอะไรที่จะเลิศเลอกว่านี้ ถ้าไม่ถอดถอนสิ่งที่เป็นพินเป็นไฟเผาหัวใจนี้
 ออกให้หมดสิ้นโดยไม่ต้องสงสัยแล้ว ไม่มีทางที่จะหาความสุขได้เลย ถ้าสิ่งเหล่านี้ออก
 จากหัวใจแล้วอยู่ไหนอยู่เถอะว่างั้นเลย เลิศไม่ต้องไปพูดกัน ไม่ต้องเสกสรร ความเสก
 สรรนั้นเป็นสิ่งที่เกิดได้ดับได้ เป็นสิ่งได้มาแล้วเสียไปได้ ท่านจึงเรียกว่าโลกธรรม ๘
 ธรรมชาติที่เป็นอยู่ภายในหัวใจเป็นสมบัติของตนล้วน ๆ แล้ว ไม่ต้องมาเสกมาสรร พอ
 ตัวอยู่ตลอดเวลา นี่ขอให้ทุกท่านนำไปประพฤติปฏิบัติ

มาศึกษาอบรมก้มากต่อมากนี้ผมก้ทนจะว่ายังงี้ ตั้ง ๕๐-๖๐ เข้าไปโดยลำดับ
 ลำดา ควรขยับขยายก้ให้ขยับขยายกัน มาศึกษาอบรมพอสมควรแล้ว อย่าให้หนักจน
 เกินเหตุเกินผล การประพฤติปฏิบัติตัวอย่ามายั่วเย้า ๆ ในแถวศาลานี้เป็นอันขาดนะ นี่
 เคยพูดเคยสอนมาหลายครั้งหลายหน อย่าคุ่นอย่าชินกับใครนอกจากอรรถจากธรรม
 คือสติปัญญาที่ประคองตัวอยู่ด้วยความปลอดภัยนี้เท่านั้น ไม่มีสิ่งใดเป็นเครื่องปลอดภัย
 ถ้าปราศจากสติกับปัญญานี้แล้ว ให้นำไปคตินักปฏิบัติ

การบิณฑบาตให้มีมารยาทอันสวยงาม อย่ารีบอย่าด่วน อย่าลุกลี้ลุกลอน นั้นไม่ใช่
 เรื่องของพระ ข้อวัตรปฏิบัติคือการบิณฑบาต ท่านว่าบิณฑบาตเป็นวัตรคืออะไร มีกิริยา
 มารยาทงามหงามตางามใจ ด้วยความสำรวมระวังตัวเอง อย่ามาด่วนอย่ามาลุกลี้ลุกลอน
 ซึ่งหาเหตุหาผลไม่ได้ ไม่ถูกต้องตามหลักธรรม เราก้ไปขอเราพระก้ไปขอพระ ไปที่
 ไหนให้มีความสวยงาม สวยงามภายในธรรมภายในใจของเราั่นแล ไม่ใช่สวยงามที่
 ไหน เมื่องามตรงนี้แล้ว หากงามออกไปข้างนอก ถ้าสกปรกรกรุงรังตรงนี้แล้ว ก้จะ
 สกปรกกระบาดสาตกระจายไปหมด ใครดูไม่ได้ ฟังไม่ได้ คนสกปรกไปที่ไหนเป็นอย่าง
 นั้น

เอาละเท่านี้พอ เหนื่อยแล้ว

พูดท้ายเทศน์

พูดถึงเรื่องพระเณรเราเนี่ย ทุกวันนี้ น่าสลดสังเวชละนะ โห ทุเรศจริงๆ ไม่ว่าจะท่านว่าเรานี้ คือไม่ได้ตำหนิใครนะ มันเป็นไปหมดทุกแห่งทุกหนไม่ว่าท่านว่าเราว่าใครๆ มันลงแบบเดียวกันหมด โห อำนาจของกิเลสเนี่ยแหลมรุนแรงเอามากนะ และยิ่งเสริมด้วยเข้าไปแล้วยิ่งไปใหญ่เลย เลยไม่ทราบว่าจะเอาใครเป็นแบบเป็นฉบับ เพราะที่ไหนเหมือนกัน ชาวาสเหมือนกัน พระเหมือนกัน มีแต่ตื่นตายแบบเดียวกันหมดไม่มีเบรกละเลยนี้จะว่าไง

ผมนะวิตกวิจารณ์เรื่องไฟฟ้าเข้าวัด แต่ยังไม่มันจะไม่ผิตนะ เพราะมันไม่เคยผิตว่าอะไรไว้ ถึงจะว่าล่องหนาก็ตาม มันเป็นที่แน่ใจแล้วถึงว่านี่ เราไม่มีญาณอะไรเราก็เอาเหตุผลออกมาว่ากัน การพิจารณาตามเหตุผลว่ากัน เรื่องไฟฟ้าเข้าในวัดนี้ วัดกรรมฐานเรามันสมบัติอะไร มันจำเป็นอะไรกับไฟฟ้าไฟถนนอะไรนี้ เข้าไปแล้วนั่นละ เทวทัตมันเข้าละที่นี้ เทวทัตวิดีโอ เข้าไปเต็มพระเต็มเณรหมด นั่นละหมดจริงๆ วัดนี้หมด ถ้างั้นนี่ได้เข้าแล้วหมดว้างั้นเลย ไม่มีอะไรเป็นขึ้นต่อแล้ว หมดว่าได้อย่างนี้เท่านั้นเอง

พระเณรจะเอาความสนใจอะไรมาจากไหน ถ้างั้นนี่ได้เข้าตรงไหนแล้ว ไม่รู้หรือว่าไฟบรรลัยกัลป์ นี่ถ้างั้นได้เข้าแล้วหมดไม่มีเหลือละนะ อันนี้เราวิตกวิจารณ์เอามากถึงว่าให้หมูให้เพื่อนเสมอ ในยุคนี้ไม่เป็น แต่ผู้ที่รออยู่มันมีอยู่เวลานี้ จังหวะมันมี ถ้างั้นมีอันนี้แล้วมีซากพูดง่าย ๆ นะ ความตายหรือว่าวตายอยู่ตรงนี้ต่อหน้าต่อตานี้แล้ว อีแร้งอีกามันจะไม่เห็นยังงัยซาก แล้วมันจะมาจับเกาะอยู่ตามนั้น คอยดูอยู่นี้ คอยดูจังหวะตัวไหนจะลงก่อนลงหลัง พอตัวหนึ่งลงพบบนนั้นจะพริบหมด ซากนี้ไม่มีเหลือเลย นั่น ฟังซิ นี่ละอีแร้งอีกามันลงกินซากเป็นอย่างนั้นนะ

เวลานี้ก็เหมือนกัน ซากมันคืออะไร คือ เทวทัต วิดีโอ อีแร้งอีกาคือใคร คือพระคือเณรเรา เดียวนี้ยังมีหรือว่าคอยจังหวะใครจะมีก่อนมีหลัง ส่วนจะเกรงใจครูบาอาจารย์นี้ผมว่ามันจะไม่เกรงเสียแล้วนะ มันเลยดำเนินไปแล้ว มันไปอยู่ด้านด้านไหนก็ไม่ทราบ มันด้านต่อด้าน ด้านมหาด้าน นี่พอวัดหนึ่งมีเท่านั้นมันจะพริบหมดเลย ส่วนพระเณรถ้างั้นนี่ได้เข้าตรงไหนแล้ว หมดๆ ว้างั้นเลย เราอยากพูดอย่างนี้ไม่อยากพูดอย่างอื่น

สิ่งนี้มันทำความเจริญให้ที่ไหน ท่านสอนไว้แล้วให้หลีกให้เว้น ก็มีอยู่ในอรรถในธรรม มันหากว่านหามาเผาหัวมันอะไร พิจารณาซิ ถ้าว่าเราหาเรื่องอุตรีใส่หมูใส่เพื่อนนะ เราพูดนี้เพื่อความเสียหายแก่หมู่เพื่อน หรือเพื่อความดีบความดีในอรรถในธรรมแก่หมู่เพื่อน เอาไปพิจารณาซิ สิ่งเหล่านี้พระพุทเจ้าพาให้มีหรือ สวาททั้งหลายพาให้มีหรือ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นอรรถเป็นธรรมท่านพาให้มีหรือ ในอรรถในธรรมก็

ประกาศล้นมาแล้วตั้งแต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่แรกนั้น เพียงแต่ นจฺจ คีต เเท่านี้ มันก็พอแล้วไซ้ไหมละ ฟังซิ นั่นมันอะไรนั่นนะ มันเลยอันนี้ไปเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว โส้ นำทุเรศนะจะทำไฉน

จึงได้อวดวิตกไม่ได้ว่า โห ศาสนาเสื่อม อ้อ เสื่อมอย่างนี้เอง ๆ ดูไปเสื่อมไปอย่างนี้เอง ตำรับตำรามิในตู้ไหนคัมภีร์ใดเต็มไปหมด แต่มันไม่ดูมันไม่สนใจ มันดูแต่สิ่งนี้ สิ่งที่จะเผาหัวมันนี่ มันดูอันนี้เท่านั้น มันก็ได้แต่อันนี้ซิ ดูอันนี้มันก็ได้อันนี้ซิ ดูอะไรสนใจอะไรมันก็ได้มันนี่ มันจะไปได้สิ่งที่ไม่ได้สนใจอะไร สนใจฟันไฟมันก็ได้แต่ฟันแต่ไฟว่าศาสนาเสื่อม ๆ มันเสื่อมที่ตรงไหน ดูซิ กิริยาอาการมันแสดงอยู่กับหูกับตาของเรากับใจของเราตลอดเวลา นี่เราพูดเรื่องพระเรื่องเณรเรา สำหรับฆราวาสก็ไม่ต้องว่าละ เรื่องของเขาไม่มีขอบเขตเหตุผลอะไรแหละ เด็กเล็กเด็กน้อยก็ฉิบหายไปหมดเวลานี้ดูเอาซิ ว่าปัญญาชน ๆ มันชนตะปอนะซี มันปัญญาชนเพื่อเป็นคติติงามแก่บ้านเมืองได้ยังงี้ แก่ตัวของเจ้าของก็ไม่มี จะพอเป็นที่ยึดที่เกาะกันได้ยังงี้ ให้สมกับว่าปัญญาชน ตัวเป็นเสียเองนี้ทำไฉน แหกหมด

นี่อวดวิตกไม่ได้นะ มันวิตกอยู่ตลอดเวลา มันก็ไม่ผิดจะว่าไฉน ที่ว่าเหล่านี้จะผิดไปไหนคอยดู บางวัดก็อาจจะมึแล้วเวลานี้กรรมฐานเรา นี่เราพูดเฉพาะวงของสายพ่อแม่ครูอาจารย์มันเรานะ บางวัดนี้อาจมีอยู่แล้ว หลบ ๆ ซ่อน ๆ นี่นะมันนำทุเรศนะ มันด้านเข้าทุกวัน ๆ ออกจากนั้นก็เอากิเลสเข้าไปเหยียบธรรมเข้าไปอีก ให้หนักเข้าไปอีก อย่างที่กล่าวตะกั๊วว่ามรรคผลนิพพานไม่มี หมดเขตหมดสมัยแล้ว มันก็มีแต่เทวทัตกินหัวมันอยู่ทุกวันนี้เท่านั้น สิ่งที่มีคืออะไร ก็คือไฟเผาหัวใจนั่นเอง เพราะหาอันนี้นี้ หาอะไร มันก็เจออันนั้นนี่ หาอรรถหาธรรมไม่เจอธรรมยังงี้ ธรรมมีอยู่ที่นี่ ธรรมได้สูญไปจากโลกเมื่อไรที่ไหน กิเลสเป็นฉันทิใจ ธรรมก็เป็นฉันทิใจ หาอะไรก็เจอซิ

เราอดคิดไม่ได้ว่าหมดยังนี้เองศาสนาหมด เสื่อม ๆ อย่างนี้เอง วันหนึ่งคืนหนึ่งไม่ไปไหนมีแต่เรื่องฟันเรื่องไฟ ถึงเวลาจะทำความพากความเพียร ถึงเวลาจะไหว้พระสวดมนต์ ถ้าลงมีรายการจะเปิดเวลาไหน ๆ แล้วเสร็จ พระเณรไม่มีเหลือเลย ไปกองอยู่นั้นหมดเลย นั่นฟังซิ มันอุจาดบาดตาไหม มันเลขขนาดไหนพระเณรเรา